

S Ü D Ü R İ E M A N A T I O

Ulus Baker'e ithafen bir sanat oluş

Ekim - Kasım 2017
Ankara

Editör: Onur Eylül Kara
Dizgi/Tasarım: Ayça Orhon
Redaksiyon: Melike Kara

SÜDÛR | EMANATIO

Ulus Baker'e İthafen Bir Sanat Oluş

13 Ekim – 20 Ekim 2017

Furuzan Olşen Sergi Salonu, Kütüphane, ODTÜ

15 Kasım – 24 Kasım 2017

Oda Sanat Galerisi, Mimarlar Odası Ankara Şubesi, Kızılay

Sanatçılar

Ece Akay - Başak Altın - Erdal Ateş - Doğa Çal - Ali Mahmut Demirel
Mehtap Morkoç - Ersan Ocak - Kurtuluş Özgen - Seval Şener - Hakan Topal
Derya Yıldız

Küratör

Onur Eylül Kara

Südûr / Emanatio

Ulus Baker'e İthafen Bir Sanat Oluş

Spinoza ve Bahşetme

Bu meselede beni en çok ilgilendiren stratejik nokta aslında İsmailiyye'de ve genel olarak Fatimi geleneklerinde cisimleşen şu ünlü Yeni-Platoncu (Plotinos ve Porphyrios) südûr öğretisi (emanatio, plexsis). Üzerinde uğraşmayı sürdürdüğüm Spinoza meselesi açısından özel bir önem taşıyor... Bu fikrin ya da temanın ağırlıkla İsmaililer arasında korunmuş ve saklanmış olduğunu biliyoruz ama Batılı fikir ve felsefe (ve din) tarihçileri olayı yeterince çözümleyebilmiş durumda değiller henüz. Kelimeye Batı'da kullanıldığı anlamı şimdilerde vermek kolay: bir ışık metafiziği... Ama bu aynı zamanda bir "bağış" ya da "bahşetme" doktrini. Kendinden bir şey eksiltmeyen bir bağışa "südûr" deniyor... Tanrı meselesinde esas olan Spinoza'da da kısmen bu fikir olarak görünüyor bana...

*Ulus Baker, Yüzeybilim Fragmanlar, 2014,
3. Baskı, Birikim Yayınları, İstanbul, s. 68*

Ulus Baker, "Spinoza ve Bahşetme" adlı bu kısa metninde, südûr'u "kendinden bir şey eksiltmeyen bağış" olarak tanımlıyor. Nasıl mümkün böyle bir şey? Bu bağış, maddi bir şey ya da bir meta olamaz hiç şüphesiz, çünkü o verdikçe, az da olsa eksilir, biter de. Acaba bu, "nasıl"a ilişkin bir şey midir? Öyleyse bir "biçim"i mi imliyor? Söz gelimi bir dostluğu nasıl duyumsadığımız ve algıladığımızla ilgili olabilir mi? Ya da herhangi bir anı, nasıl yaşadığımızla? Öyle bir biçim, bir ilişme tarzı ki, bir şeyi tüketmiyorsun, eksiltmiyorsun. Onu yaşadıkça, çoğaltıyor, yeniden var ediyorsun. Südûr nedir, nerededir?

Öyle varsayıyorum ki Ulus Baker, südûr'u Spinoza'nın Tanrı ya da Doğa'sına (Deus sive Natura) yakıştırırken, Tanrı'nın ya da Doğa'nın yaratımın değil de oluşum'un, oluş'un ve sürekli bir üretim'in tözü olduğunu söylemek istiyor. Öyleyse südûr, bizi sanatın doğasına ya da doğanın sanatına da yaklaştırır. Bu yüzden ben bu fikrin, temanın ya da olgunun, sanatı ve sanatçıyı, diğer üretim ve deneyimlerden ayıran bir özellik olduğunu düşünüyorum. Südûr, verecek bir "şeyi" olmamasına rağmen sürekli olarak "verebilmeyi" imliyor. Öyle bir pınar ki, yaşamın ve hakikatin değerleri oradan fışkırıyor, ama kendisinden bir şey eksilmiyor. Bilakis, kendinden verdikçe yine kendisi artıyor. Zira sanat ve sanatçı imgeler, duygular ve duygulanımlar üzerinden bir deneyim yaşarken, hakikat değerleri üretir ve bu üretim, ondan hiçbir şey eksilmez. Gabriel Tarde'dan bugüne "gayri maddi emek" olarak adlandırılan bir güç, bir kuvve, sanat eserinin özünde, kullanıldıkça

ya da deneyimlendikçe tükenmeyen / tüketilmeyen, aksine kendini ve kendine içkin değerleri sürekli yeniden üreten şeyi, sanata ve sanatçıya hasreder. Bu da südür'u, "çıkar beklemeyen üretim", "hesapsız var oluş", "kendinde bir amaç olarak deneyim ve üretim" olarak sanatın özüne, vicdanına yerleştirir. Sanat, insanla, canla, şeyle, yaşamla kurduğumuz ilişkinin, eksiltmeyecek, eksilmeyecek bir tarzda oluşuna varınıyor südür'u.

Ölümünün 10. yılında, Ulus Baker'e atfedeceğimiz bir sergi hazırlıyoruz. Onun bu kısa metninde, şöyle bir değinip geçtiği bu südür mefhumu etrafında dolaşan, ondan çıkan, içinden geçen ya da ona varan düşünüş, deneyim ve üretimlerin yer alacağı bu serginin, südür olarak "sanat oluş"u, kendi özü istikametinde derinleştireceğine inanıyorum. Bir sanat mistisizmi değil, her yaşam kıpırtısının estetize edilmesi de değil. Ama sanatın doğasını düşünmeyi ve ona doğru bir kıvrım yapmayı denemek, ve bu denemeleri sürekli varyasyonlar olarak deneyimlemek. Bu anlamda südür, zaten sizin bir "hâl"iniz değil mi! Sergimiz bu "hâl"i, her iki anlamıyla can'landırmak için.

Sizi, südür olarak "sanat oluş"a davet etsem, ne derdiniz?

Yukarıdaki metin, bu sergi için sanatçılara gönderdiğim davetti. Yaklaşık bir sene önce küçük adımlarla yola çıkmıştık. Bu daveti gönderdiğim her sanatçı, tartışmasız ve bilakis heyecanla kabul etti Südür'da olmayı. Belki kendilerine ayrı ayrı sormak gerekir ama benim heyecanım, Ulus Baker'in bizzat Südür'a bir

örnek olmasından geliyor. Ulus Baker'in düşünmeyi bir oluş haliyle yaşamış olması, düşünmenin onda "kendinden eksiltmeyen bahşetme" biçiminde bir sanata dönüşmüş olması, benim heyecanımın kaynağı. Çünkü bu halde, her edimin kendi başına bir amaç olduğunu görüyorum; o anda tıkanıp kaldığımızda, onun sonsuzca yaşanabilir olmasından rahatsızlık duymayacağımız bir hal. Ben bazen buna, "herhangi bir şeyin tesellisi olmayan olarak yaşanan şey" diyorum. Başka hiçbir şeye değişmeden yaşayacağımız halleri düşünüyorum. Herkes için farklı mıdır bu haller? Belki de. Ama her biri bir hakikat değeri olma noktasında eşitlenir. Yaşamın zenginliği, bu farklı ve eşit değerlerin her bir tekilden südür etmesinde. Dileğim bu serginin de yaşamın sonsuzca zenginliğinin sade, küçük bir hali olarak alımlanması, yaşanmasıydı; sonsuzca çeşitlenerek farklılaşması ve Südür'u hissettirmesiydi. Umarım öyle olmuştur.

Bu sergiyi neye borçluyuz diye sorduğumda, aslında biraz gerilere, 2015 Nisan ayında başladığımız Ulus Baker Okumaları'na kadar gitmek gerektiğini fark ediyorum. Bu okumaları Tanıl Bora ile başlattık, biraz da bu yüzden devamı geldi, her ay bir okuma yaptık, hâlâ da devam ediyoruz. 2015'in yaz aylarında, Erdal Ateş'in önerisi ve yüreklendirmesiyle Ulus Baker'e dair bir sergi, onu görme ve gösterme, hissetme ve hissettirme fikri üzerine düşünmeye / duygulanmaya başladık. Bu fikir ve duygu, uzunca bir vakit dalgalandı, biçim değiştirdi, farklı içerikler kazandı, durdu duruldu derken, Alpagut Gültekin'in yol göstermesi

ve Melike Kara'yla olan sohbetlerimizle kendine yeni, başka bir bağlam buldu. "Dostluk" kavramı ve duygusu üzerine düşünür araştırırken, Ulus Baker'in "Spinoza ve Bahşetme" başlıklı kısa yazısıyla ve o yazıda geçen südür / emanatio kavramıyla tanıştım. Yaşamımı, ona verdiğim anlamı ve gayeyi özetliyordu südür; tükenmeyen, aksine her seferinde kendini yeniden üreten halleri, ilişkileri, değerleri kişinin kendine ve hayata bahşetmesi, hediye edebilmesi hem sanatsal hem de siyasal bir değer taşıyor bence; her şeyin hesaplanarak, bir çıkar gözetilerek yaşandığı dünyaya içkin, gerçekçi bir itiraz yükseltiyor. Dahası, fark etmiştim ki Ulus Baker'in on yıldır izinde olduğum düşünce ve pratik dünyası, yaşamını bizatihi sanata ve siyasete dönüştürmüş, bir südür örneği idi. O vakit, Ulus Baker'den dolayımlanan bir sergi için başlangıç noktasını bulduğumu düşündüm; her şey Südür'a vardı. Kısacası ilk teşekkürlerim Tanıl Bora, Erdal Ateş, Alpagut Gültekin ve Melike Kara'ya; bu başlangıçlarda yanımda oldukları, yanlarında olmama izin verdikleri için.

Sanat eseri, aynı zamanda bir ifadedir, salt ifade olmamak koşuluyla. Söyleyeceğini söylemiş, söylemektedir. Bu özelliğiyle çoğu zaman susturur. Ama aynı zamanda söyletir de; başka ifadeleri kıskırtır, çağırır, çağırıştırır, buna davet eder. Benim Südür'da sanatçılardan beklentim, eserlerinin südür'u anlatmaları gibi doğrudan, sığ ve çerçeveleyici bir şey değil, sanat pratiklerinin kendisinin bir südür hali olduğunu, südür'un zaten bir sanat oluşa vardığını hissettirmeleriydi. Öyle de oldu. Zira bu, eserlerinden bağımsız olarak, gayretleriyle bizatihi sadır olacaktı.

Farklı zamanlardan, farklı mekânlardan, farklı gayretlerle Südür'a katılan, gönüllerini sanat oluşa katan canlara şükran doluyum.

İlk kez bir sergi düzenliyorum. Sanırım, ve hatta umarım, dışarıdan belli oluyordur çünkü acemilik ile araz arasında, arıza ile de özgünlük ve yenilik arasında olumlu ilişkiler varsayıyorum. Tabii bu ilişkileri olumlayan başka birilerinin de var olması, onların tanınması şartıyla. Bu yüzden Südür'a dâhil olan tüm sanatçılara, varsaydığım olumlamanın ortağı olma tevazusunu gösterdikleri için teşekkür ediyorum. Artık vücuda gelmeye yakın aşamalarda, aklı ve deneyimiyle işlerin kolaylaşmasına katkı veren Erdal Ateş, Seval Şener, Ege Berensel ve Ersan Ocak'a da iyi ki var olduklarını söylemek isterim.

Bu sergiyi ODTÜ Kütüphanesi'ndeki Furuzan Olşen Sergi Salonu'nda açabilmek ve hem sergiye hem de eş zamanlı gerçekleşen buluşmaya gelen misafirleri ağırlamak için gereken ilgi ve emeği gösteren esirgemeyen Sosyoloji Bölümü ve oradaki Ulus Baker dostlarını da şükranla anmak gerekiyor, zira aksi halde her şey epeyce zor olacaktı. Aynı şekilde serginin Oda Sanat Galerisi'nde, yani Kızılay'da, şehrin merkezinde, hatta Ulus Baker'in epeyce vakit geçirdiği mekânlara yakın bir yerde tekrarlanmasına olanak veren Mimarlar Odası Ankara Şubesi'ne ve emekçilerine, hem bunun için hem de yeri gelmişken iki yıldır düzenlediğimiz Ulus Baker Okumaları'na alan açtıkları için çok teşekkür etmek isterim.

Serginin en önemli işlerinden biri, onu güzel bir şekilde sunabilmek. Bu güzelliğin bir kısmı, serginin hafızalarda kalacak biçimleri olan davetiyede, afişte ve katalogda billurlaşıyor. Bu çalışmaların hepsini, titizlikle ve heyecanla Ayça Orhon yaptı. Sergi fikri kafamda şekillenirken, yani yolun başında ve şimdi sergi nihayete varırken yolun sonunda, bu sunum işinin emin ellerde olduğunu hissettirdiği için kendisine çok teşekkür ediyorum.

Bu serginin vücuda gelmesi için tüm maddi yükü İletişim Yayınları'nın karşıladığını şükranla ifade etmek isterim.

Bir yılı aşkın bir süredir, böyle bir serginin gerçekleşmesi için minör ama çok kritik yardımları, dokunuşları olan onlarca insan sayabilirim. Teknik işleri halletmekte yardımcı olanlar, sunum aletlerinin bir kısmını tedarik edenler, kapıları yolları açanlar, gülümseyenler, ne hoş diyenler ve daha niceleri... Böyle böyle bir bütün yaşamı kapsar aslında minör görünenler. Öyleyse son olarak yaşama teşekkür edelim, zira sūdūr hem ondan, hem de ona.

Onur Eylül Kara
Ekim, 2017, Ankara

ece akay

Lisans eğitimini 2000 yılında Hacettepe Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Heykel Bölümü'nde tamamladı. Aynı fakültede, “Heykelde Zaman Bağlamında Yeni İnşa Arayışları” başlıklı teziyle yüksek lisans ve “Çağdaş Yazıtlar: Heykelde Yazı ve Form İlişkisi” başlıklı teziyle sanatta yeterliğini tamamladı. Çağdaş sanat ve kuramları, kamusal alanda sanat, çevre sanatı, yazı sanatı gibi konularda araştırmalar yapmaktadır. Bu kapsamda sergi, gösteri ve sempozyumlara katılmıştır. Şu anda Başkent Üniversitesi Güzel Sanatlar, Tasarım ve Mimarlık Fakültesi Çizgi Film ve Animasyon Bölümü’de birinci sınıf öğrencilerine Temel Tasarım ve Desen dersleri vermektedir.

“Sanat, günlük yaşamın ritmiyle uyumuyor. Gelecek zamana doğru akan ama hep geçmiş zamanla ilgili bir iş. Sanat nesnesinin zamansız olduğunu söylemek mümkün. Bu yüzden yaptığım bir çalışma, sanki aylarca kazıp toprağın altından çıkarttığım bir nesne gibi geliyor bana.”

Gökyüzü Battaniyesi, 2014; 200x200 cm, keçe

Yazgı, 2015; 40x40x40 cm, kumaş, ip

Nefes Al, Nefes Ver

kumaş, ip, 20x200cm
2017

başak altın

Ankara’da doğdu. ODTÜ Psikoloji Bölümü’nde öğrenciyken Ulus Baker’den aldığı dersler sonucu sanata yönelik bir arayışla Ankara Üniversitesi İletişim Fakültesi Radyo-TV Sinema Bölümü’nde yüksek lisans yaptı. Tez çalışmaları sırasında fotoğraf ve mozaikle uğraşmaya başladı. Ardından yalnızca sanata yoğunlaşmaya karar verip teknik ve teorik olarak kendini yetiştirdi. Bir süre klasik dönem Roma mozaikleri üzerine çalıştıktan sonra çağdaş ve güncel kavramlardan yola çıkarak cam, metal, kömür, hazır, atık ve/veya buluntu nesneler, ışıkla yanı sıra, fotografik ve videografik imajla düşünmeye ve üretmeye yöneldi. Çalışmalarına Ankara’daki atölyesinde devam ediyor. Sergiler: 2017, Geniş Açık Proje Ofisi GAPO ve SALT desteği ile gerçekleşen “Çekmeden Fotoğraf” Atölye Sergisi, SALT Ulus. 2015, VI. Portakal Çiçeği Sanat Kolonisi Karma Sergisi, PortArt Sanat Galerisi, Ankara. 2014, Maya Art Project Karma Sergi, The Marmara Otel, Antalya. 2014, “Kırk/ Fragment” Mozaik Sergisi, Kore Kültür Merkezi, 4 Nisan-10 Mayıs, Ankara. Yarışma ve Ödüller: 2010, “Zamanın Adaleti” (Kinetik Heykel) Ankara Barosu Sanat Yarışması Sergileme. 2009, “Adalet Mekanizması/Justice Mechanism” (Kinetik Heykel) Ankara Barosu Sanat Yarışması “Heykel Dalında 2.lık Ödülü”. Mozaik Tasarım ve Uygulamaları: 2017, Masquerade Club Ankara, Mozaik Mask Uygulaması. 2011, Faruk Yalçın Darıca Hayvanat Bahçesi Giriş Mozaik Uygulaması. 2007- Kartal Yuvası Apart Otel Kapı ve Giriş Uygulaması, Kalkan. 2001-2007, Kaş-Kalkan Bölgesi Mekan Uygulamaları. 2001, Türk Hava Kurumu Müzesi “Sivil Havacılık Tarihi” Mozaik Tasarımı Ve Uygulaması, Ankara.

Sanatçının “Yerleştiği Bakış Açıları”

“Gregor Samsa bir sabah huzursuz düşlerinden uyandığında kendini yatağında kocaman bir böceğe dönüşmüş buldu. Panzer gibi sert sırtının üzerinde yatıyordu ve başını biraz kaldırdığında tepesinde, yorganın neredeyse kaymak üzere olduğu kubbe gibi yuvarlak, kahverengi, yay biçiminde sert çizgilerle boğum boğum olmuş karnını gördü. Geniş gövdesine oranla pek

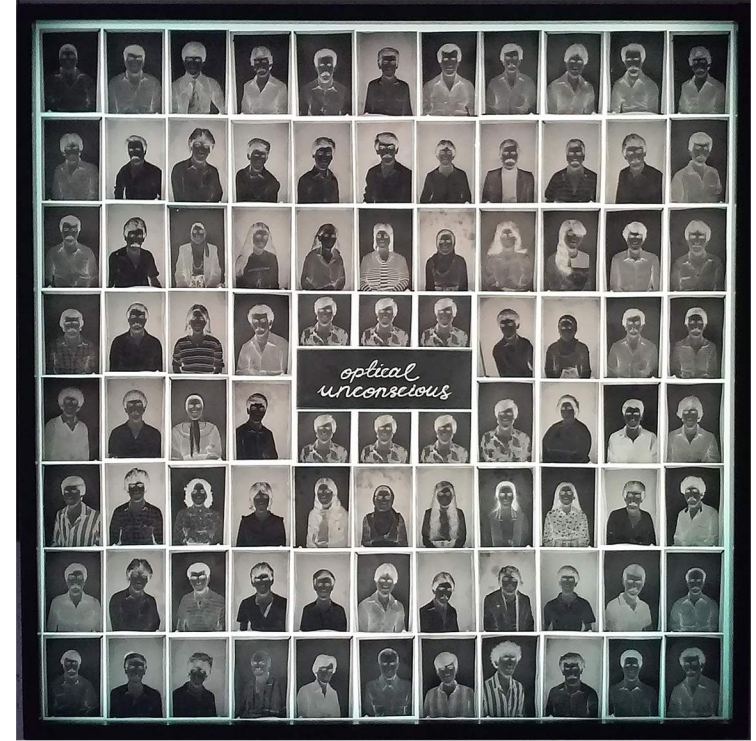
görünen bir sürü bacağı gözlerinin önünde çaresizce çırpınıyordu. “Bana ne oldu?” diye geçirdi içinden. Düş değildi gördüğü. Biraz küçük ancak içinde bir insanın yaşayabileceği, duvarları tanıdık gelen odası hiçbir şey olmamış gibi duruyordu.” Kafka, Dönüşüm.

“Tüm yaratı görme sanatındadır.” Görme Biçimleri, John Berger

“Birey artık bir derecedir ve Spinoza’ya göre bir güç derecesidir, bir kudret derecesidir, başka bir deyişle bir edimselliktir. Sonsuzca karmaşıktır ama ondan sonsuzca daha karmaşık olan başka bireylerin de parçasıdır. Spinoza’nın bunun için bulduğu Latince terim partes extra partes: Parçalar birbirlerinin dışında sonsuzca kompoze olurlar. Bu, çok hoş, bütünüyle Barok estetiğine uyan ve orada bütün yansımalarını, labirentlerini görebileceğiniz, Barok resminde, Watteau’nun resminde, Carravaggio’nun resminde izleyebileceğimiz oldukça estetik bir göndermeye de sahiptir. Sonsuz bir kompozisyon, sonsuz bir beste düşüncesi... kuşkusuz bu sonsuz beste düşüncesini Barok müziğinde, özellikle Bach’ta yakalayacaksınız. Leibniz’in çağdaşı olan Spinoza’dan çok, Leibniz çağdaşı olan Bach’ta yakalayabileceksiniz. Tekrar altını çiziyorum: Resimde kurulan Rönesans perspektif anlayışından çok farklı bir perspektif anlayışıyla, kentin içerisinde her gün farklı güzer-gahlardan geçerek dolaştığımızda karşılaştığımız olayların toplamının oluşturduğu bir perspektifle, bakış açısı mefhumuyla karşılaşıyoruz Leibniz’in Barok düşüncesi içinde..... Çünkü Leibniz gerçekten bakış açısındaki görelilik nosyonuna bambaşka bir kimlik kazandırıyor. Şimdi Leibniz için bu “özne olma” öznellik konumu bunun tam tersi : Ben “dünyanın verdiği” bakış açılarından birisine yerleştiğim ölçüde özne oluyorum.” Bu biraz zor bir düşüncedir. Tekrarlıyorum, nesnelerin içerisinde, varoluşun içerisinde, dünyanın içerisinde bu bakış açıları var, bir öznenin bakışı açısı değil bunlar, bir özne o bakış açılarına yerleştikçe özne haline geliyor. Başka bir bakış açısındaki başka bir özne, başka bir perspektife sahip oluyor. Bu anlaşılmalı mı?” Ulus Baker, Sanat ve Arzu.

Ulus Baker, 2015; akrilik üzerine cam, 57x72 cm

Optik Bilinçdışı, 2017; akrilik üzerine duratrans, led, 75x75 cm

Black Pool

video, 3.19 dk.
2017

erdal ateş

1971 yılında Ankara’da doğdu. Sosyoloji okudu. Hacettepe Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Ana Sanat Dalı’nda yüksek lisans yaptı. Boya resimin dışında video projeksiyon, enstalasyon, fotoğraf ve nesne-ışık düzenlemeleri çalışma alanlarını oluşturmaktadır. Çalışmalarını Ankara’da-ki atölyesinde sürdürmektedir.

Kişisel Sergiler (Seçilmiş): 2006 Karaca Sanat Galerisi (Ankara), 2008 Hacettepe Üniversitesi Ahmet Göğüş Sanat Galerisi (Ankara), 2009 Anadolu Sanat Galerisi (Ankara), 2011 Galeri Artist (İstanbul), 2011 Galeri Akdeniz (Ankara), 2011 Galeri Altan (Adana), 2013 Galeri Bu (İstanbul), 2013 Galeri Akdeniz (Ankara), 2013 Ren Art Gallery (İstanbul), 2013 Kırmızı Ardıçkuşu Sanat Galerisi (İzmir), 2013 Doğu Üniversitesi Sanat Galerisi (İstanbul), 2013 Clinton Vickers Sanat Galerisi (İstanbul), 2014 Hacettepe Üniversitesi Ahmet Göğüş Sanat Galerisi (Ankara), 2014 İngiliz Kültür Derneği Sanat Galerisi (Ankara), 2014 Artistica Art Gallery (Brüksel), 2014 Anadolu Üniversitesi Çağdaş Sanatlar Müzesi (Eskişehir), 2014 İsmail Altınok Sanat Merkezi (Ankara), 2015 Tophane-i Amire Kültür Merkezi (İstanbul), 2015 Galeri Kara (Ankara), 2016 Kore Kültür Merkezi (Ankara), 2017 Oda Sanat Galerisi (Ankara).

Uluslararası Etkinlikler: 2012 Berlin Bienali Artwiki, 2013 Colony 13 Cardigan, İngiltere.

Hikâye, 2016; 100x70 cm, tuval üzerine buluntu fotoğraf ve lak

Binbir Gece Masalları, 2012; Enstalasyon, özel bir teknikle fırınlanmış elastik seramik tabakalar

Düşünsel Katmanlar

*cam kutu içinde karton üzerine serigrafi
boyası ve baskı, 150x50x4 cm
2017*

**Fotoğrafi çeken Hakan Topal'a, çalış-
mamda kullanmama izin verdiği için te-
şekkür ediyorum.*

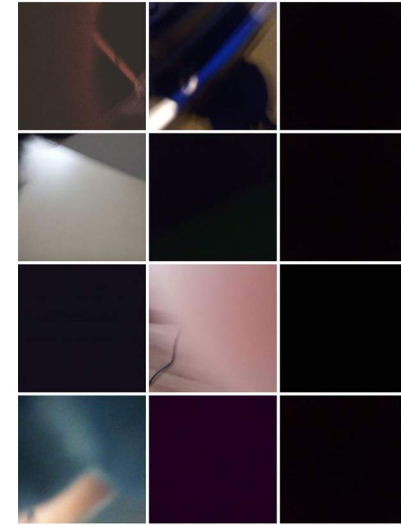
doğa al

1995'te İzmir'de doğdu. 2006'da desen eğitimine başladı. 2016 ve 2017 yıllarında Nesin Sanat Köyü katılımcısı oldu. Felsefe eğitiminin ilk iki yılını Ege Üniversitesi'nde geçirdi. Bu süre içerisinde bir dönem Köln'de bulundu. Ardından yaptığı yatay geçişle, şu an halen Orta Doğu Teknik Üniversitesi Felsefe Bölümü'nde lisansını sürdürmektedir.

2016; 147x46 cm, duvar kağıdı üzerine karışık teknik

“Başta oyun gibiydi. Bir defterde, gördüklerimin-görmediklerimin çizgilerini; bir kalemde, yazdıklarımın-yazdıklarının sözcüklerini keşfederken bastığım zemin gibiydi. Bu zemini koklamaya, üstünde zıplamaya, yuvarlanmaya, uyumaya devam ederken açılan bi' yelpaze gibiydi. Böylece kızdıklarımı konuşmaya, merak ettiklerimi bulmaya, düşündüklerimi açıklamaya, sezdiklerimi ellemeye, bilmeden davranmaya, soru sormaya, cevaplar uydurmaya, dönüp dolaşıp aynı yere gelmeye, denemeye yanılmaya açılmış çitsiz bi' alan oldu sanat bana, bende.”

Instagram

[Sign up](#) | [Log in](#)

online platform, devam etmekte

ses, 2.35 dk.

ali mahmut demirel

1972 Samsun doğumlu. Hacettepe Üniversitesi'nde Nükleer Enerji Mühendisliği ve ODTÜ'de Mimarlık eğitimi aldı. ODTÜ-GİSAM'da araştırma görevlisi olarak çalıştığı yıllarda deneysel video işleri üretmeye başladı, bu işlerin bir kısmını Körotonomedia imzası ile üretti. 2004'te Richie Hawtin ile olan iş birliğinin üzerine canlı görsel-işitsel performanslar tasarlamaya ve performe etmeye başladı. 2008'den bu yana Berlin'de yaşamakta ve üretmekte.

“Kısaca, sanat benim için değişik medyumları kullanarak yaratılan şişsel bir ifade ve deneyim biçimidir diyebilirim.”

Hortum, 2000; 'iktidarın kırbağı'

İskele (The Pier), 2015; insan sonrası mimari üzerine bir fantezi

Rastlantının Böylesi

Rastlantının Böylesi

*küçük rastlantıların insan kaderindeki yerini
sorgulayan bir film.*

alimahmutdemirel & ulusbaker

@ körotonomedia

aralık 2000

mehtap morkoç

1986 yılında Ankara’da doğdu. Lisans eğitimini Hacettepe Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Seramik Bölümü’nde 2005-2009 yılları arasında tamamladı. Yüksek Lisansını 2010-2013 yılları arasında aynı bölümde “Sanat Nesnesi ve Mekan İlişkisi Üzerine Uygulamalar” başlıklı teziyle tamamladı. Aynı bölümde 2013 yılında başladığı Sanatta Yeterlik çalışmasına devam etmektedir. 2012’de Hacettepe Üniversitesi’nde araştırma görevlisi olarak göreve başladı. 2016 Ekim ayından itibaren bu görevini Erciyes Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Seramik Bölümü’nde sürdürmektedir. Yurt içi ve yurt dışı pek çok sergiye, etkinliğe katılmıştır. Çeşitli yarışmalardan ödülleri bulunmaktadır.

“Çalışmalarım izleyicinin sanat nesnelerini nasıl tanımlayıp algıladığına dayanarak; izleyici, mekan ve sanat nesnesi arasındaki ilişkiyi izleyici bakış açısından ele alır. Bunu çalışmalarında alışılmış form yapısının dışına çıkarak ve mekana ait öğeleri, tema olarak kullanarak yapmaya çalışıyorum. Deforme formlar izleyicinin esere ancak yaklaşıp görebileceği detaylar içerir. Bu sayede, sadece görmekten ziyade bir arayış ve inceleme gerektirerek izleyiciyle nesne arasında başka türlü bir yaklaşımı benimser.”

The City Belong To..., 2017; 27x25x23 cm

Self Destruct, 2015; seramik, pleksiglas, ready made

İçinden Düşünen

seramik heykel, 25x24x18 cm
2017

Çalışma kendi başına da bir kişisel üretimin parçası olduğundan “gören” ve “izleyen” için bir bağlantıdır. Öte yandan kesik parçası bir eksilmeyi vurgularken yaklaşılarak görebileceğimiz içindeki bir mekana ait detay, yeni bir şeyin varlığını yani eksilmeyi değil bir keşfedişi, çoğalmayı ifade eder. Koltuk sembolik olarak üretimi, düşünmeyi, yapma eyleminin parçasını ifade eder ve bu da Ulus Baker’in konuşmalarına bir selam gönderir.

ersan ocak

1969 doğumlu. 1993 yılında ODTÜ Şehir ve Bölge Planlama Bölümü'nden mezun oldu. ODTÜ'de Kentsel Politika Planlaması programından yüksek lisans, Bilkent Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü'nden doktora derecesi aldı. ODTÜ-GİSAM'da ve Başkent Üniversitesi Radyo, Televizyon, Sinema Bölümü'nde öğretim elemanı olarak çalıştı. ODTÜ'de, Medya ve Kültürel Çalışmalar Yüksek Lisans Programı'nda görsel kültür ve belgesel sinema üzerine dersler verdi. Bilkent Üniversitesi, İletişim ve Tasarım Bölümü'nde öğretim üyesi olarak çalışırken NewMedia_OpenLab'i kurdu. Şu anda, TED Üniversitesi, Mimarlık Fakültesi'nde öğretim üyesi olarak çalışıyor. Mimarlık ve Kent Çalışmaları Yüksek Lisans Programı'nı yürütüyor.

Ersan Ocak, bir deneysel ve belgesel sinemacı. Bu bağlamda, kentler üzerine yaptığı deneysel filmleri, farklı konularda belgesel filmleri ve görsel-işitsel sözlü tarih çalışmaları var. Ayrıca, video performans ve video yerleştirme biçiminde sanat projeleri gerçekleştiriyor. Son dönemde, yeni medya belgeseli ve deneme-film (essay film) üzerine çalışıyor. Bu iki türü melezleyerek yeni medya deneme filmleri yapmaya uğraşıyor.

“Sanat dünyayı, toplumu, kendi varlığını kavramanın, bilmenin bir yoludur. Felsefe ve bilimin yanı sıra bir başka bilme, hissetme biçimidir. Bu farklı kavrama-hissetme biçimleri günümüzde birbirlerinin içine giriyor. Ben, üniversitede çalışan ve bilimsel bilgi üretmesi beklenen bir akademisyen olarak, felsefe ve sanatın düşünme, duyumsama yollarını sanat işlerimde bir araya getirmeye çalışıyorum. Bu bağlamda, özellikle “deneme film” ve “video işleri” denen türlerin bu gayretimi karşılayabileceğini düşünüyorum.”

Kings & Hands, 2010

Encounter01: Everything Under Youtube, 2015;
Ersan Ocak, Kurtuluş Özgen

kurtuluş özgen

1971’de Eskişehir’de doğdu. 2001 yılında Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Sinema Televizyon Bölümü’nden mezun oldu. Yüksek lisansını (2012) ve sanat doktorasını (2017) Gazi Üniversitesi Güzel Sanatlar Enstitüsü’nde tamamladı. Halen Güzel Sanatlar Fakültesi Fotoğraf ve Video Bölümünde öğretim görevlisidir. Akademik çalışmalarını; sinematografi, belgesel sinema ve video sanatı üzerine sürdürmektedir.

Kurtuluş Özgen 1990 yılından bu yana endüstriyel ve belgesel filmlerde editör, kameraman, sinematograf, yapımcı ve yönetmen olarak çalıştı. Çeşitli film festivallerinde jüri üyesi yaptı. Belgeselleri; New York, Montreal, Meksico City ve Selanik başta olmak üzere 25’in üzerinde ulusal ve uluslararası festivalde gösterilen Özgen 10 adet ulusal ve uluslararası ödül aldı. Belgesellerin yanı sıra, 2007 yılından bu yana video ve fotoğraf işleri de üretmektedir.

“Sanat, sahte bilincin panzehridir. Görünmeyeni görünür kılma imkânıdır. Hem üreten hem de deneyimleyen için kendisini ve tarihsel-toplumsal dünyayı kavrama, sezme ve hissetme yoludur. Direniş eylemidir.”

Lamekân, 2010

Encounter01: Everything Under Youtube, 2015;
Ersan Ocak, Kurtuluş Özgen

Montaj Düşünce01: Potentia Agendi

video, 5.10 dk.

“Yaşadığımız zamanları kavrayabilmek için, Ulus Baker tarafından önerilen ‘montaj düşünce’ bir düşünce olduğu kadar bir eyleme biçimidir. Bu video içinde, montaj düşünce bir eyleme olarak devreye sokuluyor. Derdimiz, Spinoza’nın ‘potentia agendi’ kavramını anlayabilmek-hissedebilmek.”

seval şener

1977 doğumlu. Halen Ankara’da yaşamakta, Hacettepe Üniversitesi Heykel Bölümü’nde Öğretim Üyesi olarak çalışmaktadır. Yurt içi ve dışında karma sergi, workshop, festivallere katılmış, Hollanda/Arnhem, Finlandiya/Helsinki’de kişisel sergiler açmış olan Seval Şener Ankara ve İstanbul’da da üç adet kişisel sergi açmıştır. Hacettepe Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı ve Bilkent Üniversitesi Güzel Sanatlar bölümlerinde lisans eğitimlerini tamamladıktan sonra Bilkent Üniversitesi Grafik Tasarım ve Eastern Illinois Üniversitesi Heykel bölümlerinde yüksek lisans yapmıştır. 2012 yılında Hacettepe Üniversitesi Heykel Bölümü’nde sanatta yeterlik derecesi almıştır.

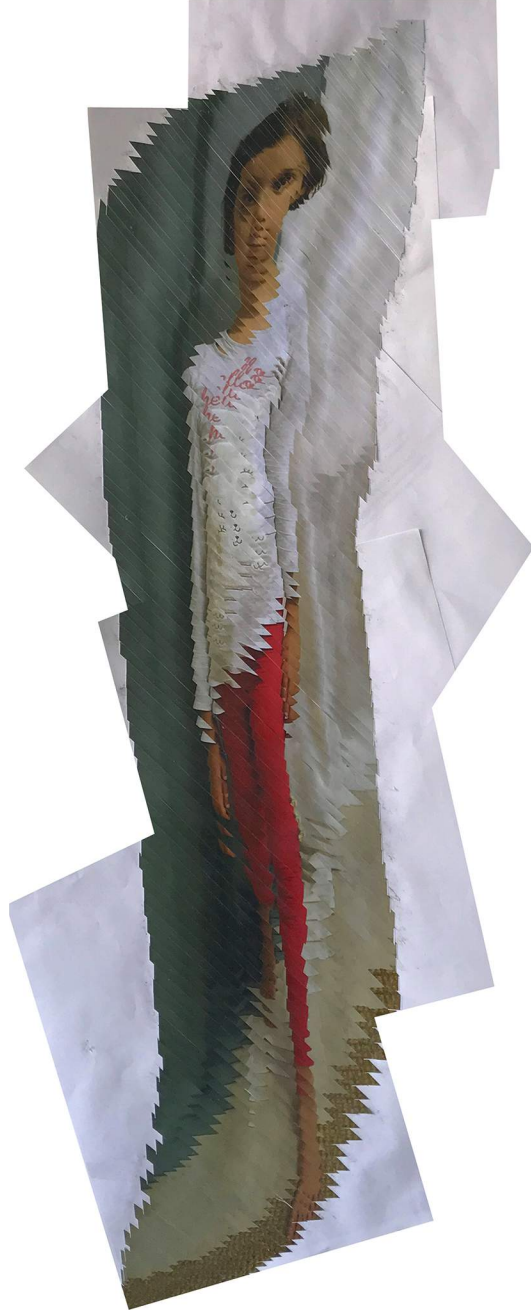
“Sanatta ‘tuhaflık’ önemsedğim bir hâl ve biçimdir. Çalışmalarında geleneksel sanatlar ve güncel sanat stratejilerinin çarpışmasından doğan biçimler öne çıkar. Bu çalışma biçimimden dolayı eklektik ve ironik sonuçlar ortaya çıkarken genellikle Türkiye’nin güncel meseleleri tema olarak yer alır.”

Bulgur Üstü Projeksiyon, 2016; kullanılmış ahşap sofa, bulgur, projeksiyon

Gökdelen, 2016; 80x45x185 cm, kağıt, oluklu mukavva

Devletler Diyarında

kâğıt, kesme yapıştırma, kontraplak,

220 cm

2017

“Devler Diyarında” adlı bu çalışmamı yaratma, artma ve çoğalma ile ilişkilendiriyorum. Bu nedenle bir çocuk fotoğrafını birden çok kez tekrar ederek temel malzemem olarak kullanıyorum. Böylelikle çalışma hem ne görüyor olduğumuz anlamında hem de üretim tekniği olarak “çoğalmaya” denk geliyor.

hakan topal

Ankara’da büyüdü. ODTÜ’de inşaat mühendisliği okudu. O dönemde Amatör Fotoğraf Topluluğu’na katıldı ve aktif olarak sanatla ilgilenmeye başladı. Okulu bitirdikten sonra sanat çalışmalarını devam ettirmek için Toplumsal Cinsiyet ve Kadın Çalışmaları yüksek lisans programına başladı, aynı zamanda da ODTÜ’nün Görsel İşitsel Sistemler Araştırma ve Uygulama Merkezi’nde (GİSAM) akademik uzman olarak çalıştı. Video, fotoğraf projesi ve performanslar yaptı. 2000 yılında New York’a taşındı ve çeşitli işlerde yasa dışı çalıştıktan sonra, 2001’den 2008 senesine kadar New Museum’da yeni medya projeleri yöneticisi olarak çalıştı. 2004 senesinde tekrar akademiye dönerek ve New School For Social Research Sosyoloji Bölümü’nde doktora çalışmasına başladı. 2012 yılında kent ve sanat sosyolojisine odaklanan “Kentsel Mekanda Müzakere: Çağdaş Sanat Bienalleri, New Orleans Örneği” başlıklı teziyle sosyoloji doktorasını tamamladı. Şu anda New York Eyalet Üniversitesi, Purchase College’da yardımcı doçent olarak sanat, yeni medya, tasarım ve sosyal adalet üzerine dersler veriyor.

2000 senesinde, Güven İncirlioğlu ile xurban_collective’i kurdu. Kolektif 2012’ye kadar birçok sanat ve araştırma projesine imza attı ve uluslararası sergilere katıldı. Örnek olarak 2001’de Beral Madra’nın küratörlüğünü yaptığı Venedik Bienali, 2003 ve 2005 İstanbul Bienalleri, 2005 MoMA PS1 Greater New York sergisi, 2012 Gwangju Bienali sayılabilir. 2010 senesinde xurban_collective uluslararası sanatçı, küratör ve akademisyenlerin katılımıyla The Sea-Image adlı kitabı çıkardı. 2012 senesinden beri çalışmalarına solo olarak devam ediyor. Son olarak Tokyo’da misafir sanatçı olarak deprem ve tsunami bölgesinde araştırma yaptı ve International Center of Photography’de Suriyeli göçmen imgelerinin sosyal medyada dolaşımı üzerine yaptığı işini gösterdi.

Topal, metin, belgesel fotoğraf, video ve yeni medya teknolojileri kullanarak şehir ve sınır politikaları, özne üretimi, iktidar ilişkileri ve güncel siyaseti sorgulayarak küreselleşme ve neoliberalizmin dışlamacı stratejilerini, kentsel tecrit politikalarını ve çatışma bölgelerindeki sosyal dinamikleri ele alan çalışmalar yapıyor.

Amatör Sanatçı Manifestosu*

Sanatçı profesyonel değildir. Fakat bu onun yeteneksiz, eli iş tutmaz, ne yaptığı bilmez veya etliye sütlüye dokunmadan sadece hobisi ile ilgilenen bir pazar ressamı olduğu anlamına gelmez. Sanatçı profesyonel değildir; zira günlerini üretim, paketlenme, pazarlama, alım ve satım işleri ile geçirdiği bir işle iştigal etmez. Sanatçı servis satmaz, hizmet üretmez. Eğer profesyonel olmak maddi / maddi olmayan ürünü veya servisi satarak para kazanmakla ilgili ise, amatörlük en basit anlamıyla para kazanma amacı olmaksızın ihtirasla özgün ifadenin peşinde koşmaktır.

Sanatçı sanat ile değil, yaşamın tüm alanlarını kapsayan ‘şeylerin’ dünyası ile ilgilenir. Sanat ifadelerin keşfedilmesi, geliştirilmesi, sadece insanların değil en genel anlamıyla ‘şeylerin özgürleşmesi’ için çalışır; ve ancak şeyler özgürken sanatçı bağımsız olabilir. Genel olarak ifade edersek, sanat imkânsızlıklarda ikamet eder, bilmek-bilmemek, anlamak-anlamamak, anlam-anlamsızlık arasında gider gelir. Sanatsal ifadenin sınırlarını sürekli zorlayan kurucu gücü eğlenceli, mizahi ve tahmin edilemez karakterinden gelir.

Sanatçı amatördür; bu alternatif ve özgür bir hayata duyduğumuz istencin bir deklarasyonudur. Sanatçılar ticari imkânlar bulamadıkları için şımarıkça sızlanmak yerine, amatör hırsları ile yepyeni şebekeler inşa edip, hakları olan ciddi kamusal desteği talep etmelidir. Sanat, bilim veya felsefe ticari bir uğraşa indirgenemez; toplum için sağlık ve eğitim kadar varoluşsal özgürleştirici unsurlardır.

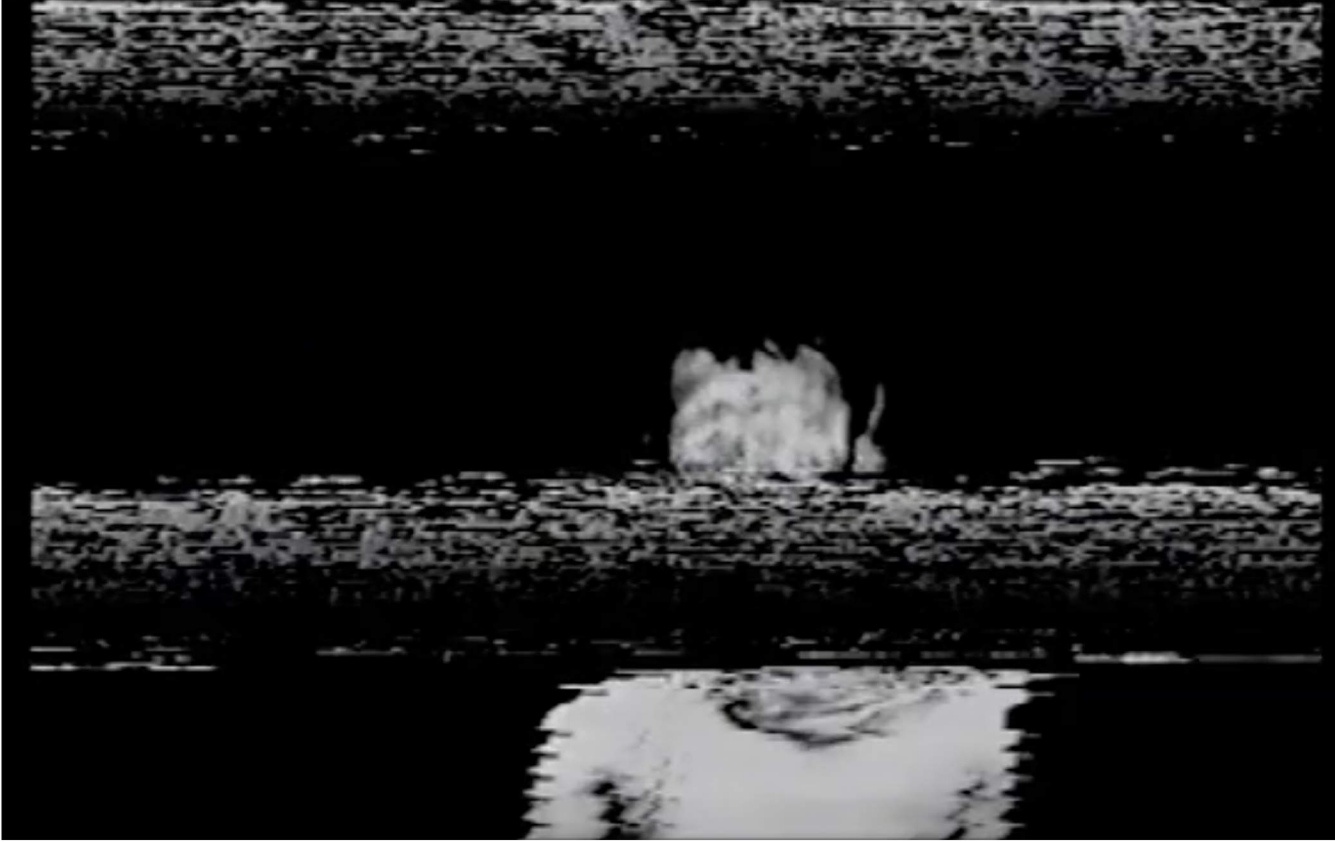
* Mimarlar Odası dergisi Dosya 37’de yayınlanmış Profesyonel Sanatın İmkânsızlığı Veya Amatörlüğün Siyaseti isimli makalesinden alıntılanmıştır.

Untitled (Ocean), 2017; video yerleştirme: 2 kanal HD video, kireç taşı pudrası üzerine projekte.
9.56 dk. ICP Museum, New York

CONCRETESCAPE SOFTCITY, 2009; performans, yerleştirme, Veronica Sekules ile birlikte.
c-prints, metin, portlant çimentosu, kürek, ses sistemi. Arthub, Bangkok Üniversitesi

Başbakan'ın Gözyaşları

5.05 dk. Betacam SP

Ankara

1997

*Politikacı, özel tim, medya, işçilik ve
şiddet ilişkileri üzerine kısa film.*

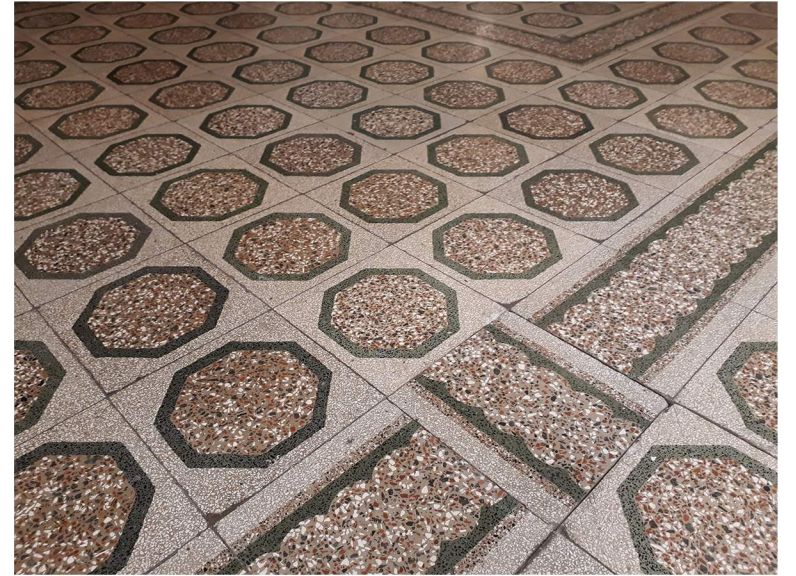
derya yıldız

1990 yılında İzmir’de doğdu. İstanbul’da yaşıyor ve çalışıyor. Lisans eğitimi- ni Bilgi Üniversitesi Mimarlık Bölümü’nde, yüksek lisans eğitimi Sabancı Üniversitesi Görsel Sanatlar ve Görsel İletişim Tasarımı Bölümü’nde ta- mamladı.

Derya Yıldız mekân algısının ve mekânsal deneyimin sanat eseri vasıtasıyla nasıl değişebileceğini merak eder. Nesnelerden ve mekânların kendilerine özgü niteliklerinden yararlanarak, sosyal ve fiziksel katmanlar arasındaki ilişkilene biçimlerini dağıtıp tekrar bir araya getirir.

İç Deniz, 2016; yerleştirme

1/381, 2017; mekâna özgü müdahale

Aynı Hizada

*alüminyum üzeri arşivsel pigment baskı
(Lamarts), 120x80 cm
2017*

Fidanlar ve fidanların ağaç olabilmek için ihtiyaç duyduğu ahşap destekler, malzemenin kendi kendisini mümkün kıldığı bir döngünün tezahürüdür. “aynı hizada” ile, çoğalmaya yönelen bu bağış hali, katmanların inorganik bir biçimde birbirine iliştiği organik bir birlikteliği görünür kılar.